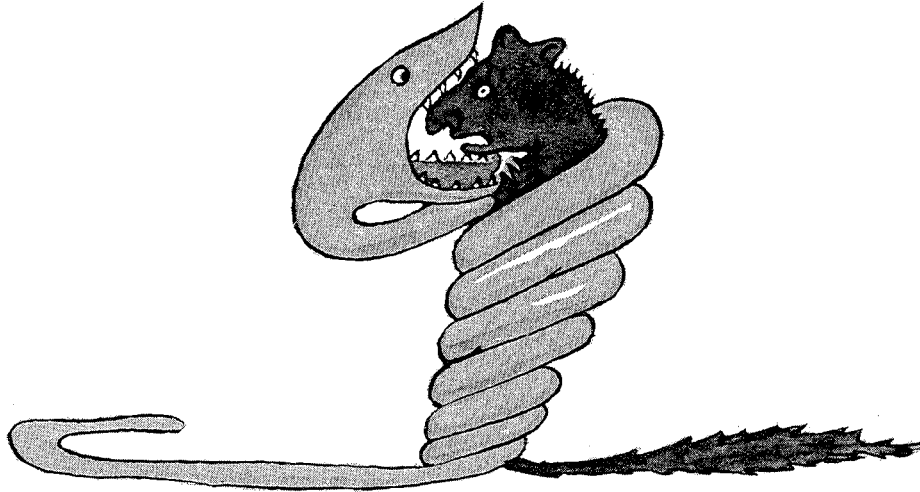

אנטואן דה סנט-אפוארי
הַנְּסִיךְ הַקָּטָן

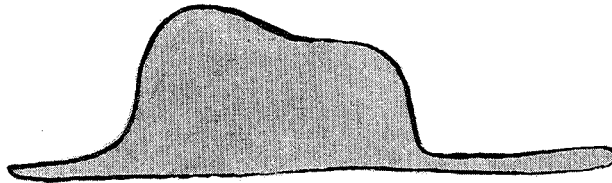
תרגום מצרפתית
אריה לרנר

פרק ראשון

פעם בָּשְׁהִייתִי בֶּן שָׁשׁ...

בפעם אחת, בהיותי בן שש, ראיתי תמונה מפארת בספר המתאר יצרות-עד בשם "מצשים שהיו". הייתה זו תמונת נחש-בריח הבולע איזו חיה. והרי העמק הציור.
באותו ספר היה כתוב לאמר: "הנחשים-הבריחים בולעים את טרפם בשלמות גלי דלעס אותו. אחר-כך אין הם יכולים לזוז ממקומם והם שקועים בשנה במשך ששת ירחי העכור".
בימים ההם הרביתי להרהר בנני ההרפתקאות בג'ונגל והצלחתי בצורת עפרון צבעוני להוציא מתחת ידי את ציורי הראשון, הוא הציור מספר א' שנראה כך לערך:

הראיתי את יצירתי למבגרים ושאלתי אותם אם ציורי מטיל אימה עליהם.

... ואני תוהה למה ומדוע היה ברור לי (פעם ראשונה שקראתי הספר), בלי שום ספק (ועוד לפני שהפכתי את הדף לעמוד הבא), שציורו הראשון של הנסיך הקטן... אף על פי שאומנם דומה... זה ממש לא כובע (כמו שרבים טועים, משום-מה). זה כל כך ברור שזה לא כובע... שאני פשוט נדהם לשמוע טענות אחרות.
ובכלל... לאחר שסיימתי הספר, הבנתי למה אנשים מבוגרים מתפעלים כל-כך מהסיפור. רמז לזה ניתן, אולי, למצוא בהקדשה שכתב המחבר ל"טוב שבידידים שיש לי בעולם". "...אדם מבוגר זה מסוגל להבין הכל. אפילו ספרים שנועדו לילדים..."